

Novi početak

Nakon bijega na drugu stranu Španjolske i kratkog zadržavanja u Pamploni, sveti Josemaría smjestio se u Burgosu. Odande, u teškoj oskudici, u zemlji razorenoj ratom, provodio je intenzivan apostolat.

1.01.1938.

Nakon bijega na drugu stranu Španjolske i kratkog zadržavanja u Pamploni, sveti Josemaría smjestio se u Burgosu. Odande, u teškoj

oskudici, u zemlji razorenoj ratom, provodio je intenzivan apostolat.

Takozvana “nacionalistička” zona Španjolske tijekom rata osnovala je svoj privremeni glavni grad u Burgosu. Tamo su vladini čelnici, civilni službenici i mnogi drugi ljudi čekali da se vrate u svoje gradove, među njima i crkveni dostojanstvenici. Iznad svakog političkog obzira ovdje se osjećao vjerski utjecaj, možda kao odgovor na progone.

Nakon prelaska Pirineja, osnivač se smjestio u Burgosu, u sobi jednog pristojnog prenoćišta, hotela Sabadell. Odavde je provodio intenzivan apostolat. Prvo je morao pronaći osobe koje je poznao prije izbijanja rata i nastaviti s njihovom formacijom. Jako se trudio da ih vidi, putujući gotovo bez ikakvih sredstava, trpeći neudobnosti nastalih ratnim razaranjem. Neki su

potrošili svoju neprocjenjivu baštinu da bi ga došli vidjeti u Burgos.

Apostol nad apostolima

Otac Josemaría sve ih je ohrabrivao, govoreći im da razmišljaju široko. Mladići su žudili za tim sastancima. “Obično smo išli na šetnje uz obale rijeke Arlanzón. Tamo bi razgovarali, i dok bi mi otvarali svoja srca pokušavao sam ih voditi prikladnim savjetom da bih utvrdio njihove odluke ili otvorio nove obzore njihovog nutarnjeg života. I uvijek, s Božjom pomoći, činio bih sve u mojoj moći da ih ohrabrim i potaknem u njihovim srcima želju za pravim kršćanskim životom. Naše bi nas šetnje ponekad dovele do katedrale Las Huelgas. Drugih bi dana išli i u katedralu.“

“Uživao sam penjati se na tornjeve katedrale da bih izbliza pogledao ornamente na njihovim vrhovima, istinsku čipku isklesanu u kamenu,

plod veoma strpljivog i napornog rada graditelja. Dok sam razgovarao s mladićima koji su me pratili, običavao sam im istaknuti kako se ništa od ljepote ovih djela ne može vidjeti odozdo. Da bih im dao opipljivu lekciju onoga što sam im prethodno objašnjavao, rekao bih: ‘Ovo je Božji posao, ovo je rad za Boga! Završiti svoj osobni rad savršeno, sa svom ljepotom i izvrsnom preciznošću ovih šara u kamenu.’”

Otac Josemaría sanjao je o velikom širenju Opusa Dei, o plodnoj službi Crkvi. Već je razmišljao da pripremi neke mladiće za rad u drugim zemljama. “Spuštala se noć dok smo ti i ja započinjali svoju molitvu. U blizini je šumila rijeka. I dok je grad prekrivala tišina, dopiralo je do nas stotinu različitih glasova i jezika, koji su se tjeskobno tužili da još ništa ne znaju o Kristu. Bez oklijevanja

poljubio si rassetoga i molio da postaneš apostol nad apostolima.”

Putovao je da bi o Djelu razgovarao s brojnim biskupima, koji su ga srdačno primali i ohrabivali.

Skupljao je liturgijske predmete i sve što bi moglo biti korisno kada, čim to bude moguće, ponovo otpočnu apostolat u Madridu. Iznad svega, tražio je knjige od svakoga tko bi mu ih mogao dati. Ovi mladići moraju biti dobro pripremljeni da bi nosili Krista u razna polja znanosti i kulture.

I, kao i uvijek, propovijedao je svojim primjerom. Budući da je materijal za njegovu doktorsku disertaciju u Madridu izgubljen u ratu, počeo je novo istraživanje na samostanu Las Huelgas, instituciji s neobičnim i zanimljivim tipom jurisdikcije u kanonskom zakonu.

Disertacija, putovanja, dopisivanja

Slao je hrpu pisama da bi ostao u kontaktu s ljudima s kojima je imao veze, pogotovo sa svojim duhovnim sinovima. Pisao je kratka pisma, jasna i očinska. Ali koliko će dugo morati podnositi ovo čekanje? Svoju želju da se sve pokrene začinio je teškim mrtvljenjima, pokorama i postom i odlukom da sve brige oko novca prepusti našem Gospodinu. S malobrojnim prihodima koje su mogli skupiti iz svojih sredstava, imali su jedva dovoljno za život.

Ponovo u Madridu

Konačno je stigao i taj trenutak: mogli su se vratiti u Madrid. Sveta ga je nestrpljivost vukla da u glavni grad uđe s prvim vojnim konvojem. Bio je prvi svećenik koji se vratio; bilo je to 28.ožujka 1939. Studentska akademija/dom, koji ga je koštao tolike žrtve, bio je potpuno uništen. U trenutku preplavljenom osjećajima, pronašao je u ruševinama uokvirene

riječi koje je sam Isus u evanđelju nazvao novom zapovijedi i znakom po kojem će njegovi učenici biti prepoznati: “Ljubite jedni druge onako kako sam ja ljubio vas...”

Ponovo započeti. Jedan potpuno nadnaravni duh nade i žrtve vodio ga je u otvaranje nove rezidencije. Tamo je preselio i svoju obitelj. Njegova majka i sestra preuzele su brigu o kućanskim poslovima i upravo se tome dobrim dijelom duguje onaj obiteljski ton koji se do današnjeg dana nalazi u svim centrima Opusa Dei.

U lipnju je propovijedao studentima blizu Valencije, što je doprinijelo rastu Opusa Dei u tom gradu. Također je u rujnu u Valenciji objavljen Put. Pristizali su brojni ljudi koji su željeli dati sebe Bogu potpuno se predajući Opusu Dei. Iako je teška situacija u Europi na pragu Drugog svjetskog rata zahtijevala

odgodu planova internacionalnog širenja, nastavilo se širenje Djela na druge dijelove Španjolske.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/novi-pocetak/](https://opusdei.org/hr-hr/article/novi-pocetak/) (27.03.2025.)